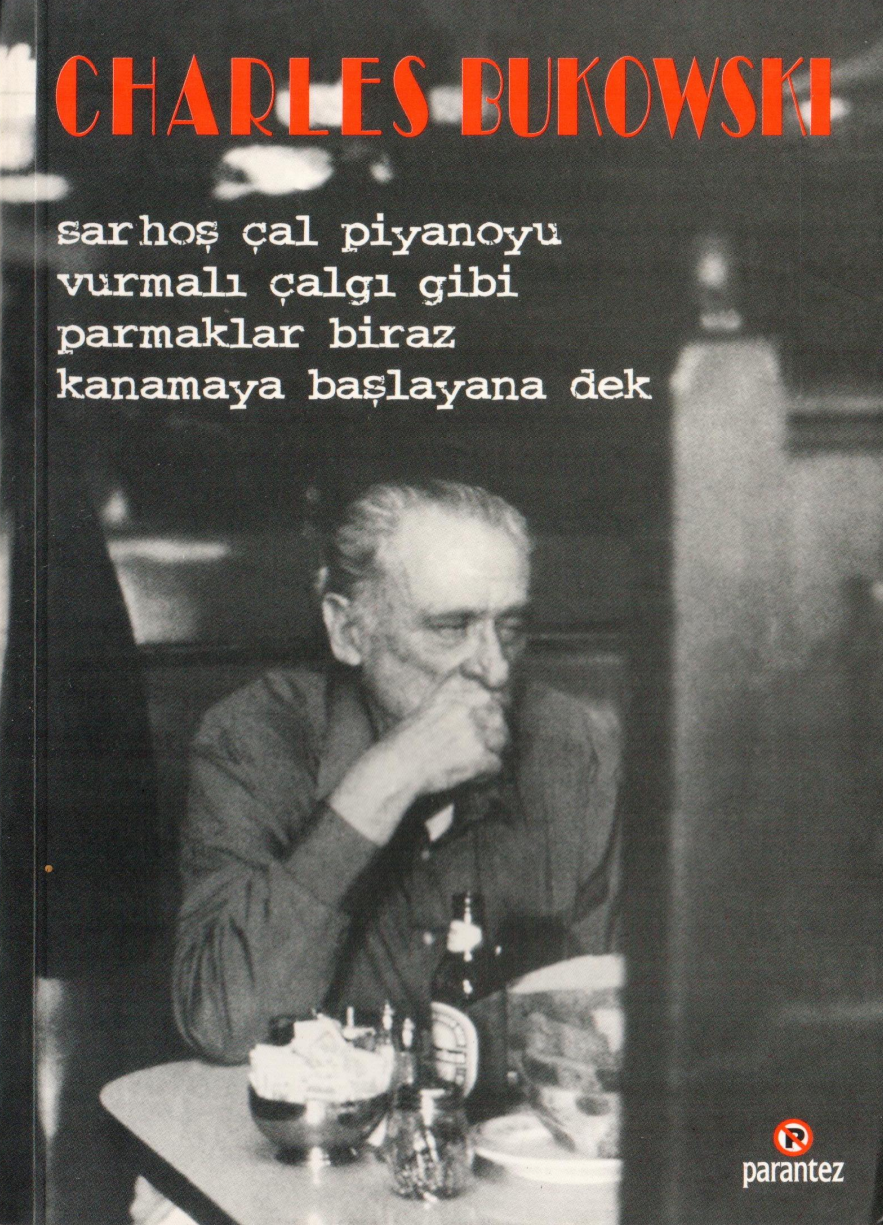
CHARLES BUKOWSKI

sarhoş çal piyanoyu vurmalı çalgı gibi parmaklar biraz kanamaya başlayana dek

parantez

Charles Bukowski

ŞARHOŞ ÇAL PİYANOYU VURMALI ÇALGI GİBİ PARMAKLAR BİRAZ KANAMAYA BAŞLAYANA DEK

Parantez
Gazetecilik ve Yayıncılık Ltd.
İstiklal cad. 212, Aznavur Pasajı Alt Kat, no.8
Beyoğlu - İSTANBUL
Tel/ Fax: (0212) 252 85 67
E Posta: parantez@yahoo.com
web: www.geocities.com/parantez

Genel Dizi: 144

Birinci Baskı: Ocak 2001

Yayın Yönetmeni: Metin Celâl

Kapak Düzeni: Nurcan Zamur
Renk Ayrımı: birebir (0212) 275 91 75
Montaj: Neşet Mut (0212) 212 03 40
Baskı: Mart Matbaası (0212) 212 03 39

Kitabın Orjinal adı: "Play the Piano Drunk/ Like a Percussion Instrument/ until the Fingers Begin to Bleed a Bit" (1979)
Copyright: © Charles Bukowski (ONK Agency Ltd.)
Türkçe Yayın Hakları: © Parantez

ISBN 975 - 8441 - 35 - 3

Türkçede Yayın Hakları PARANTEZ YAYINLARI'na ait olan bu kitap, yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir suretle çoğaltılamaz. Sadece eleştiri amacıyla ve kaynak gösterilerek aktarılabilir.

Charles Bukowski

SARHOŞ ÇAL PİYANOYU VURMALI ÇALGI GİBİ PARMAKLAR BİRAZ KANAMAYA BAŞLAYANA DEK

Çeviri: Avi Pardo

parantez

küçük hikâyelerle dolu bir hayatta
ölümün gelmesini
bekliyorum

Linda Lee Beighle için,
üstüne yok

matkap

evlilik albümü yazıyor
üstünde
açıp göz gezdiriyorum
on yıl dayanmışlar
gençmişler bir zamanlar.
şimdi kadının yatağında
ben yatıyorum.
kocası arıyor:
"matkabımı geri istiyorum.
hazır et.
çocukları saat onda
alacağım."
geldiğinde içeri girmiyor,
kapıda bekliyor.
çocuklar babalarıyla
gidiyorlar.
kadın yatağa dönüyor
bacağımı uzatıp
kalçasına dayıyorum.
ben de gençtim bir zamanlar.
insan ilişkileri dayanıklı değil,
bu kadar basit.
geçmişte birlikte olduğum
kadınları düşünüyorum,
sanki yoktular.

"matkabını aldı mı?" diye soruyorum.

"evet. matkabını aldı."

bir gün
bermuda şortumu
ve *The Academy of St. Martin in the Fields* plağımı almak için
gelmek zorunda kalır mıyım
acaba? Kalırım
herhalde.

2347 Duane

tavanı sarmış
sarmaşığın altında
mavi bir bebe
mavi meme emiyor
ve biraz daha sağda
koyu kahverengi fonun önünde
açık kahverengi tenli bir kız
iskemlenin üstünden dışarı eğilmiş
düşünceli görünmeye çalışıyor, sanırım.
sigaram söndü
bu evde hiçbir zaman kibrit bulunmaz
kalkıp mutfağa gidiyor ve
sigaramı 30 yıllık ocaktan yakıyorum.
dönüyorum kazasız belasız.
şimdi arkamdaki pembe iskemlenin üstünde
büyük ve antika bir makas duruyor.
saat gece yarısını on beş geçiyor
kapının sürgüsü takılı ve
uzun eğik gece lambasının üstüne
kırmızı çarpık bir şapka konmuş
abajur niyetine ve
küçük bir köpek
dışardaki yüksek ve soğuk göğe hırlıyor.
iki şilte duruyor yerde
çok uyumuşluğum var
o şiltelerden birinde.
dediklerine göre Fuji adında
bir Japon güreşçisine ait olan
bu binayı buldozerliyeceklermiş.
yerine bundan iyisini yapamazlar.

kadın küvetın ve lavabonun musluklarını tamir etti
bu gece. Sigara sarmayı bilmiyor ama su faturasını
asgaride tutabiliyor.
Albay Sanders'ın tavuğundan yedik bu akşam,
yanında da lahana salatası, patates püresi,
etsuyu ve çörek.
saat gece yarısını yirmi üç geçiyor
ve bu binayı buldozerliyecekler,
yarın değil, ama yakında,
ve küçük köpek göğe hırlıyor yine
ve yine sigaram sönmüş;
o kapının yanındaki şiltede yaşanan aşk ve
şehvet ve tartışmalar ve düşler ve
sohbetler; o buldozer geldiğinde
ıskalayacak onları, helayı yıkıp
bahçeyi dümdüz etse bile
herşeyi yıkamayacak,
ve 6 ay sonra burdan geçerken
yerine dikdikleri içinde 50 sabit gelirlinin
yaşadığı yüksek binayı gördüğümde
hâlâ mavi meme emen mavi bebeyi,
tavandaki sarmaşığı, açık kahverengi tenli kızı,
damlayan muslukları, örümcekleri ve karıncaları,
yeşil duvar boyasını, ön pencereye serilmiş
masa örtüsünü ve kapının yanındaki
şilteyi hatırlıyor olacağım.

taşaklı radyo

Coronado sokağında ikinci katta yaşıyordum
kafayı çekip
radyoyu çalarken pencereden dışarı
fırlatırdım ve pencerenin camı
kırılırdı, elbette ve radyo düştüğü çatıda
çalmaya devam eder ve ben kadınıma
"yahu, ne harikulade bir radyo!" derdim.

ertesi sabah pencereyi
menteşelerinden çıkarır
ve sokağın sonundaki
camcıya götürürdüm
yeni bir cam takması için.

ne zaman kafayı çeksem
radyoyu pencereden dışarı fırlatır
ve radyo her seferinde çatıda
çalmaya devam ederdi -
sihirli bir radyo
taşaklı bir radyo
ve her seferin sabahında
pencereyi söküp
camcıya götürürdüm.

nasıl bittiğini hatırlamıyorum
ama sonunda o evden
taşındığımızı biliyorum.
alt katta bikinisiyle
bahçede çalışan bir kadın vardı
ve kocası geceleri

benim yüzümden
uyuyamadığını söyleyip
şikayetçi olmuştu
biz de taşınmıştık
ve yeni evimizde ya radyoyu pencereden atmayı
akıl edemedim
ya da artık içimden
gelmedi

bikinisiyle bahçede çalışan kadını
hatırlıyorum ama,
elindeki kürekle eğildiğinde
acayip domalırdı
ve ben pencerenin önünde oturup
güneşin o canım kıçı
aydınlatışını seyrederdim

müzik çalarken.

söyleşiler

benimle söyleşmek için
yeraltı gazetelerinden ve
marjinal dergilerden gelen
gençlerin sayısında
artış var-
saçları uzun
cılızlar
teypleri var
ve bol bira
getirirler.
genellikle
birkaç saat kalıp
sarhoş
olurlar.

kız arkadaşlarımdan biri yanımdaysa
söyleşiyi ona
devrederim.
hadi, derim, benim hakkımda
gerçeği söyle onlara.

bir geri zekalı
portresi çizerler
ki doğrudur.

sonra sorular gelir:

neden yazmaya on yıl ara
verdiniz?

bilmiyorum.

askere alınmayışınızın nedeni ne?

deli.

Almanca konuşabiliyor musunuz?

hayır.

hangi çağdaş yazarları beğenirsiniz?

bilmiyorum.

genellikle okumam
söyleşileri. ama bir keresinde
gençlerden biri
ben banyoda iken
kız arkadaşımın onu
öptüğünü yazdı bana.

verilmiş sadakan varmış, diye yazdım
ona ve bu arada sana
Dos Passos hakkında
söylediklerimi unut. yoksa
Mailer miydi? sıcak bu gece
ve mahallenin yarısı
sarhoş. öbür yarısı ise
ölü.
şiir yazma üstüne verilecek
bir öğütüm varsa, o da şu;
yazma. birini yollayıp
kızarmış tavuk aldıracağım.

buk

itfaiye

(Jane'e, sevgiyle)

bardan çıkmıştık
çünkü paramız bitmişti
ama odada
birkaç şişe şarap vardı.

öğleden sonra dört sularıydı
itfaiye binasının önünden geçiyorduk ki
sapıttı:

"İTFAİYE! bayılırım itfaiye arabalarına, çok
şekerdirler, ateş kırmızısı! içeri
girelim!"

peşinden içeri
girdim. "İTFAİYE ARABALARI!" diye bağırdı
iri kıçını
sallayarak.

kamyonlardan birine tırmanmaya başlamıştı
bile, koltuğa oturmaya çalışıyordu ve
eteği beline kadar sıyrılmıştı.

"dur, dur, yardım edeyim!" dedi koşarak
gelen bir itfaiyeci.

bir diğeri yanıma
geldi. "kapımız hemşerilerimize her
zaman açıktır," dedi
bana.

öteki Jane'le koltuğa
yerleşmişti. "senin de kocaman bir ŞEYİN var mı?"
diye sordu Jane ona. "ooo, ha ha ha! kocaman bir
MİĞFERİN demek istedim!"

"miğferim de kocamandır," dedi
itfaiyeci.

"ooo, ha ha ha!"

"kağıt oynar mısın?" diye sordum
itfaiyecime. 43 sentim vardı, vakit
desen istemediğin kadar.

"arka tarafa gel," dedi
bana, "para için oynamayız tabii ki.
kurallara
aykırı."

"anlıyorum," dedim
ona.

43 senti bir dolar doksan sent yapmıştım ki
Jane'in itfaiyecisi ile yukarı
çıktığını gördüm.

"koğuşları gezdirecek bana," dedi
Jane.

"anlıyorum," dedim
ona.

on dakika sonra
Jane'in itfaiyecisi direkten kayarak indiğinde
başımla işaret edip
çağırdım.

"5 dolar
kafi."

"ne için?"

"itfaiyede rezalet çıkmasını istemeyiz,
değil mi? ikimiz de işimizden
olabiliriz. ne var ki
ben işsizim."

verdi
beşliği.

"otur, paranı geri alırsın
belki."

"ne oynuyorsunuz?"

"blackjack."

"kumar oynamak
yasak."

"ilginç olan herşey yasak. ayrıca,
para görüyor musun masada?"
oturdu.

beş kişi
olmuştuk.

"nasıldı, Harry?" diye sordu
içlerinden biri.

"fena değil, fena
değil."

soran itfaiyeci yukarı
çıktı.

kötü oyuncuydular.
kağıt sayma zahmetine
katlanmıyorlardı. destede kalanlar
yüksek mi alçak mı bilmiyorlar,
genellikle batıyorlardı.

yukarı çıkan itfaiyeci
aşağı indiğinde
beşliği toka etti.

"nasıldı, Marty?"
"iyiydi... bazı kendine has
numaraları var."

"kağıt!" dedim. "hoş kızdır, temizdir. ben de
kullanırım arada sırada."

kimse bir şey
demedi.

"büyük yangın çıktı mı son
zamanlarda?" diye sordum.

"yo. küçük
yangınlar sadece."
"egzersize ihtiyacınız var
sizin. bir kağıt
daha aç!"

motorlardan birini parlatmakta olan
iri ve kızıl saçlı oğlan
elindeki bezi yere fırlatıp
yukarı çıktı.

geri döndüğünde
beşliği önüme attı.

4. indiğinde
yirmiliğini alıp
üç beşliği verdim.

binada kaç itfaiyeci olduğunu
ve nerde olduklarını
bilmiyordum. kaytaranlar
olmuştur mutlaka. üçe
beşe bakmam
ama.

siren çaldığında
dışarda hava kararmaya
başlamıştı.

bir koşuşturmadı gidiyordu.
direkten kayarak iniyordu
itfaiyeciler.

sonra Jane kaydı direkten
aşağı. iyi kayıyordu. sahici
bir kadın. sırf cesaret ve
kıç.

"gidelim," dedim
ona.

orada durup itfaiyecilere
el salladı, ama
itfaiyeciler onunla
ilgilenmiyorlardı artık.

"bara dönelim," dedim.

"ne, paran
mı var?"

"varmış ama farkında
değilmişim..."

barın sonuna oturduk,
viskileri birayla
cilalamaya başladık.
"iyi bir uyku
çektim."

"iyi ettin, güzelim. uyku
sana yarar."

"şu denizcinin beni nasıl kestiğini
görüyor musun? orospunun teki
olduğumu düşünüyor..."

"yok öyle bi şey. rahatla biraz. klas
hatunsun sen. gerçekten klas. opera
şarkıcılarını anımsatıyorsun bana
bazen. bir primadonna. her
yerinde klas yazıyor senin
güzelim. içkini
iç."

iki viski daha
söyledim.

"sevdiğim tek erkek sensin, bunu
biliyorsun. yani... gerçekten
SEVDİĞİM! anlıyor musun?"

"elbette, bazen kendime rağmen bir kral
gibi hissediyorum kendimi."

"tamamen öyle. benim söylemek
istediğim de bu."

işemeye gittim. döndüğümde
taburemde denizci
oturuyordu. Jane bacağını
adamın bacağının üstüne atmıştı

ve adam bir şeyler söylüyordu.

gidip At Harry ve sokağın köşesinde gazete bayiliği
yapan çocukla dart
takıldım.

tehlikeli dostlar

şiirler silahşörler gibi etrafımı
sarmış, pencerelerime mermi delikleri açıyor,
tuvalet kağıdımı çiğniyor,
at yarışı sonuçlarını okuyor,
telefonumu fişten
çekiyorlar.

ne işsin sen, moruk? diye
soruyorlar
silahşör şiirler,
silahına davranmak
ister misin?

sakin olun, diyorum,
hız değildir bu yarışın ölçüsü.
siktir!
diyor
kanepenin güney ucunda oturan
silahını çekerken.

sakin ol, ortak,
senin için tasarılarım
var.

tasarıların, ha? neymiş
bu tasarılar?

The New Yorker,
ortak.

indiriyor
silahını.
kapının yanındaki koltukta
oturan şiir
gerinip
bana bakıyor:
son zamanlarda çok
tembelleştin
şişko, farkında mısın?

siktir git,
diyorum ona,
bu oyunu
kim yönetiyor?

biz
yönetiyoruz,
diyorlar bir ağızdan
silahlarına
davranarak:
işe koyul:

alın
işte:

bu şiir
buzdolabının üstüne
oturup
bira şişelerinin
kapaklarını
fırlatan.

onu başımdan
defettim
ama diğerleri
silahlarını bana doğrultmuş
bağırıyorlar:

sıra bende, sıra bende, sıra
bende!

ben öldükten
sonra
kalanlar
bir başka zavallı
orospu çocuğuna
musallat
olurlar
herhalde.

hiçbir şey yenilgi kadar etkili değildir

nereye gidersen git yanında bir
not defteri bulunsun, dedi,
ve fazla içme, içmek duyguları
köreltir,
şiir dinletilerine katıl, nefes aralarına
dikkat et ve sen okuduğunda asla
abartma, dinleyici sandığından daha
zekidir ve bir şey yazdığında
yollama hemen, at çekmecene bir
iki hafta dursun,
sonra çıkar ve oku, tekrar çalış
üstünde, tekrar ve TEKRAR,
5 mil uzunluğunda bir köprünün ayakları
kadar sağlam olsun dizelerin,
ve yatağının başucunda bir not
defteri bulunsun, geceleyin
fikirler gelecektir sana, bir yere
not etmezsen
uçup giderler,
ve içme, her aptal
içebilir, yazın adamlarıyız
biz.

hiç yazamayan biri olarak
diğerleri gibiydi: yazmaktan
söz etmekte
üstüne
yoktu.

sekiz oda

dişçim ayyaşın teki.
ben dişlerimi temizletirken
koşarak giriyor odaya:
"hey, yaşlı osuruk! ahlaksız
öyküler yazmaya devam ediyor musun?"
"evet."
hemşireye bakıyor:
"bu yaşlı osurukla ek
terminaldeki postanede
çalıştık bir zamanlar!"
hemşire karşılık vermiyor.
"şimdi bak bize! çıktık ordan;
yırttık, değil mi?"
"evet, evet..."
başka bir odaya gidiyor koşarak.
harikulade kızlar çalıştırıyor,
kızlar her yerde.
dişçim haftada 4 gün çalışıyor ve
altına sarı bir Cadillac çekmiş.
bekleme odasının dışında 8 odası
var, hepsi de tam teçhizat.
hemşire vücudunu vücuduma
dayıyor, inanılır gibi
değil, göğüsleri, kalçaları,
vücudu üstümde. dişlerimi kurcalarken
gözlerime bakıyor:
"canını yakıyor muyum?"
"hayır, hayır, devam et!"

15 dakika sonra dişçim giriyor odaya:
"hey, çok uzun sürmesin! neden
bu kadar uzun sürüyor?"
"bu adam dişlerini beş yıldır temizletmemiş,
doktor. iğrenç durumdalar!"
"pekala, bugünlük bu kadar yeter! bir
randevu daha ayarla ona!"
koşarak çıkıyor.
"bir randevu daha ister misiniz?"
gözlerime bakıyor.
"evet," diyorum.
vücudunu gene vücuduma yaslayıp
biraz daha temizliyor dişlerimi.
röntgen dahil sadece kırk dolar
tutuyor herşey.

bana adını söylemedi
ama.

at ve yumruk

boks arenaları ile hipodromlar
bağırsakların çıkartılıp
asfalta, varoluşun
özüne ve kokuşmuşluğuna
sürtüldükleri yerlerdir.

ne çiçeğe huzur var
ne de kaplana,
bu apaçık.

apaçık olmayan kurallar.
kural yok.

kimi
kuralları
başkalarının öğretilerinde arar
ve o görüşü
benimser.

başkasına itaat
benliğin çürümesidir
bence.

çünkü her insan benzer olmakla birlikte
farklıdır da.

ve farklılığımızı
tek bir yasa ile
gütmek
her birimizi
alçaltır.

bilgi mabedleridir
boks arenaları ile hipodromlar.

aynı atın ya da adamın
hep kazanamayacağı ya da kaybedemeyeceği gibi
aynı nedenden ötürü
irfan da
bazen durur,
dinlenir
ya da tersine döner.

yol göstericiler
o kadar
az ki.
kural yok,
olsa olsa
bir uyarı:

sağ direğe
ve bir kadın çantasının başınızın üstündeki
son parıltısına
dikkat.

ne tuhaf

karanlıkta
koltuğumda oturuyordum ki
penceremin önündeki
çalılardan korkunç
işkence ve korku sesleri
gelmeye başladı.
erkek ve dişi
olmadığı belliydi
iki erkek kediydi ve
seslerden birinin diğerinden
çok daha iri olduğu
ve öldürmek için
saldırdığı anlaşılıyordu.

sonra kesildi.

sonra tekrar başladı,
ilkinden de kötü;
sesler öyle korkunçtu ki
kalakaldım.

sonra kesildi.

koltuğumdan kalktım
yatağa girdim ve
uyudum.

bir düş gördüm. küçük, gri-beyaz bir
kedi göründü bana düşümde,
çok kederliydi. konuştu
benimle,
"bak, öteki kedi ne yaptı bana." dedi
ve kucağıma yerleşti,
yaralarını gördüm,
çiğ eti. sonra
sıçradı kucağımdan.

hepsi bu.

sabah dokuza çeyrek kala uyandım,
giyindim ve dışarı çıkıp
etrafa bakındım.

yoktu görünürde
bir şey.

içeri girdim
tencereye su doldurdum
içine iki yumurta attım
ve altını yaktım.

farklı türden yakınlaşmalar

sinemaya gidiyor muyuz, gitmiyor muyuz?
diye sordu kadın.

pekala, dedi adam, gidelim.

içime külot giymiyeceğim, karanlıkta
beni parmaklarsın, dedi
kadın.

patlamış mısırı tereyağlı mı alacağız?
diye sordu adam.

elbette, dedi kadın.

külotunu giy,
dedi adam.

neyin var senin? diye sordu kadın.

tek istediğim filmi seyretmek,
dedi adam.

bak, dedi kadın, tek başıma çıkabilirim, benimle
yatmak için takla atacak yüzlerce
erkek var dışarıda.

iyi, dedi adam, tek başına çık.
ben evde kalıp *National*
Enquirer okurum.

orospu çocuğu, dedi kadın, anlamlı
bir ilişki kurmaya çalışıyorum
ben.

bunu çekiçle yapamazsın,
dedi adam.

sinemaya gidiyor muyuz, gitmiyor muyuz?
diye sordu kadın.

pekala, dedi adam,
gidelim...

adam Western ile Franklin kavşağında
sola dönmek için sinyal
verdi ve karşıdan
gelen şoför
yolunu kesmek istercesine
gaza bastı.

frenlere asılındı. çarpışmadılar
ama çarpışmalarına
ramak kalmıştı.

adam öbür arabanın şoförüne
küfretti. şoför
küfüre küfürle karşılık
verdi. Şoförün yanında bir
kadın vardı. karısı.

onlar da sinemaya
gidiyorlardı.

24-12-78

mutfağımda oturmuş
bira içiyor
ve radyoda klasik müzik dinlerken
tırnaklarını kesmeyi ve traş
olmayı düşünüyorum

noel müziği
çalıyorlar.
kadının tarafımdan
ölümle tehdit
edildiğim Temmuz ayında
dinlemeyi yeğlerim
Noel müziğini.
o zaman
lazım bana-
Bing Crosby,
periler
ve birkaç
hızlı ren geyiği
bana o zaman lazım.

şimdi burda
oturmuş
mevsiminde dinliyorum
bu çamuru - tam bir
şeker memesi -
Hitler'in dirilmiş hayaletiyle
bir set ping pong
oynamayı yeğlerim.

amatör içiciler neşeli arabalarını
tokuştururken
ambülanslar şarkı
söylüyorlar birbirlerine
dışarda.

ideal

Waxman'lar, dedi hatun,
açlık çektiler,
bütün müteahitler onu
satın almak
istediler;
Paris'de, Londra'da, hatta
Afrika'da çalıştı,
tasarım anlayışı kendine
özgüydü...

şu işe bak, dedim,
açlık çeken bir mimar,
ha?

evet, evet, o ve karısı
ve çocukları açlık çektiler
ama ideallerine
sadık kaldı.

açlık çeken bir mimar,
ha?

evet, sonunda başardı,
geçtiğimiz çarşamba gecesi
onu ve karısını gördüm, Waxman'ları...
tanışmak
ister miydin?

üç parmağını kıçına soktuktan sonra parmaklarını
açıp kapamasını söylediğimi
ilet ona.

huysuz herifin tekisin, dedi,
sulu skoç dolu
uzun bardağını devirerek.

hı hım, dedim
ölmüşlerin şerefine.

küçük bir atom bombası

ah, küçük bir atom bombası verin bana
fazla büyük olmasın
küçücük
sokakta gezinen bir atı öldürmeye yetecek kadar
ama hiç at yok ki sokakta

öyleyse, saksıdaki çiçekleri uçurmaya yetecek kadar
ama hiç çiçek
görmüyorum
saksıda

aşkımı korkutmaya
yetecek kadar
öyleyse,
ama aşkım
yok ki

kirli ve sevimli bir çocuğu yıkar gibi
küvetimde yıkayabileceğim
bir atom bombası
verin bana
öyleyse

(küvetim var)

düğme burunlu
pembe kulaklı
Temmuz ayında
iç çamaşırı gibi kokan
bir atom bombası, general

aklımı kaçırdığımı mı düşünüyorsunuz?
düşüncelerinize bakarak
ben de sizin aklınızı kaçırdığınızı
düşünüyorum:
başkası yollamadan
siz yollayın bir tane.

yumurta

oğlan 17'sinde.
anne, dedi, yumurta nasıl
kırılır?

pekala, dedi kadın bana, orda
sinir sinir oturmak zorunda değilsin.

ah, anne, dedi oğlan, sarısını patlattın.
sarısı patlamış yumurta yiyemem.

pekala, dedi kadın bana, sen çok
dayanıklısın, mezbahalarda çalıştın, fabrikalarda
çalıştın, hapse girdin, kaya gibisin,
ama herkes senin gibi olamaz, bu herkesi
haksız, seni haklı kılmaz.

anne, dedi oğlan, işten dönerken bana
birkaç kutu kola getirir misin?

bak, Raleigh, dedi kadın, bisikletle gidip
kolanı alabilirsin, iş dönüşü yorgun
oluyorum.

ama, anne, tepeyi çıkmam gerek.

ne tepesi, Raleigh?

tepe var,
adamın iflahını
kesiyor.

pekala, dedi kadın bana, kendini bir
bok sanıyorsun. bir tren çetesinde
çalışmışsın, her sarhoş
olduğunda bunu duyuyorum:
"bir tren çetesinde çalıştım ben."

ama doğru, dedim, çalıştım.

iyi de, ne fark eder?
herkes bir yerde çalışmak zorunda.

anne, dedi oğlan, şu kolaları
getirecek misin?

gerçekten hoşlanıyorum çocuktan. son
derece müşfik buluyorum. yumurta
kırmayı da öğrendi mi
olağanüstü işler
yapabilir. bu arada
annesiyle yatıyor
ve tartışmalardan uzak
durmaya çalışıyorum.

aşığım

o genç, dedi,
ama bak bana,
dizlerim çok güzel,
bileklerime bak, þileklerim
çok güzel,
aman tanrım,
herşeyin yolunda gittiğini sanıyordum,
ve şimdi yine o,
ne zaman telefon etse çıldırıyorsun,
bittiğini söylemiştin bana,
geriye dönüşü olmadığını söylemiştin,
bak, iyi bir kadın olmayı
öğrenmeye yetecek kadar uzun
yaşadım ben,
neden kötü bir kadın istiyorsun?
işkence edilmeye ihtiyacın var, değil mi?
hayatı iğrenç bulduğun için
biri sana kötü davrandığında
zaten böyledir, diye
düşünüyorsun,
değil mi?
cevap ver, bu mu? sana bok gibi
davranılmasını mı istiyorsun?
ya oğlum, oğlumu tanıştıracaktım sana.
oğluma ilişkimizden bahsettim ve
sevgililerimi terkettim.
kafenin birinde ayağa kalkıp
AŞIĞIM,
diye bağırdım,
ne kadar aptalmışım...

üzgünüm, dedim, gerçekten üzgünüm.

kollarına al beni, dedi, beni lütfen kollarına alır mısın?

ilk kez üçlü bir ilişkide buluyorum kendimi, dedim.

kalkıp bir sigara yaktı, zangın zangır
titriyordu. volta atmaya başladı, tehlikeli
ve aklını kaçırmış görünüyordu. ufak tefekti.
kolları inceydi, incecik ve bağırıp
bana vurmaya başladığında
bileklerinden kavradım ve kaşların
arasından yedim: nefret,
asırlarca derin ve sahici. haksızdım,
acınasıydım, hastaydım.
öğrendiğim herşey heba olmuştu. şu dünyada
benden daha hatalı bir canlı yoktu
ve bütün şiirlerim
sahteydi.

5 dolar

kederden ve alkolden ölüyorum,
dedi bana yumuşak bir
perşembe öğlesonrasında
garın yakınındaki eski
bir otel odasında şişeyi paylaşırken.

ben, diye devam etti, kendime
inançla ihanet ettim, kendimi aşkla
yanılttım, cinsellikle
kandırdım.

şişenin sadakatinden şaşma, dedi,
şişe asla yalan söylemez.

gülü kestikleri gibi keserler eti,
köpekler gibi ölür insanlar,
köpekler gibi ölür aşk,
dedi.

hey, Ronny, dedim,
bana 5 dolar borç ver.

aşk için çok çaba sarfetmek gerek, dedi.
nefretse kendi başının çaresine bakar.

sadece 5 dolar, Ronny.

nefret gerçeği barındırır içinde. güzellik dış cephedir.

iki hafta da geri öderim.

dikenden şaşma
şişeden şaşma
otel odalarında yaşayan yaşlı adamların seslerinden şaşma.

iki gündür doğru dürüst yemek
yemedim, Ronny.

ölümün kahkahasından ve dehşetinden şaşma.
kremadan uzak dur.
sırım gibi ol, hazır ol.

mideme bir şey indirsem yüzleşecek
cesareti bulacağım, Ronny.

bir başına, hazır ve şaşırmadan ölmek,
marifet bu.

Ronny, dinle-

duyduğun o şahane
ağlayış
bizim için
olmayacak.

sanmam, Ronny.

asırların yalanları, aşkın yalanları,
Socrates'in, Blake'in ve İsa'nın
yalanları sonu gelmeyen bir
ölümde komşuların
ve mezar taşların
olacaklar senin.

New York Quarterly
şiirlerimi iade etti, Ronny.

bu yüzden ağlarız,
farkında olmadan.

ey büyük Allahım,
bütün bu gürültü bu yüzden mi, dedim,

sokak panosunda seçim adayının yüzü

işte karşınızda:
akşamdan kalmalığı pek bilmez
kadınlarla fazla tartışmamış
lastiği fazla patlamamış
intiharı bir kez olsun aklından geçirmemiş

diş ağrısı üçü geçmez
öğünleri sektirmez
hiç hapse girmemiş
hiç aşık olmamış

7 çift ayakkabı

üniversitede bir oğul

bir yaşında bir araba

sigorta poliçeleri

yemyeşil bir bahçe

kapakları sıkıca kapatılmış çöp kutuları

seçilecek.

mavi ay, aah mavii ayyy
nasıl tapıyorum sana!

benim için önemlisin, bitanem, seni seviyorum,
L.'yi sikmemin tek nedeni senin Z'yi sikmendi,
sonra ben R.'yi siktim, sen de N.'yi, ve sen
N.'yi siktiğin için ben Y.'yi sikmek
zorunda kaldım. Ama hiç aklımdan çıkmıyorsun,
bebeğimmişçesine karnımda hissediyorum seni, aşk
derim ben buna, gelecekte ne olursak olalım hep
aşk diyeceğim, bildiğin gibi sonra sen C.'yi
siktin ve bana hamle yapma fırsatı
tanımadan M.'yi, ben de
bu yüzden D'yi, ama seni sevdiğimi ve
aklımdan hiç çıkmadığını bilmeni istiyorum. Bir
gün birini seni sevdiğim gibi sevebileceğime
inanmıyorum.

böö ööö böö ööö ööö
böö ööö böö ööö ööö.

gömün beni

yerden bir şey
kaldıramıyorum-
kirli çoraplar
şortlar
gömlekler
gazeteler
mektuplar
kaşıklar şişeler bira şişesi kapakları

yatağı yapamıyorum
tuvalet kağıdını takamıyorum
dişlerimi fırçalıyamıyorum
saçımı tarayamıyorum
giyinemiyorum

yarısı yerde
kirli çarşafların üstünde
çıplak yatıyorum
şiltenin düğmeleri
sırtıma
batıyor

telefon çaldığında
kapıma biri geldiğinde
öfkeleniyorum

bir taşın altındaki böcek gibiyim
aynı korkuyla

yataktan çıkmıyor
şifoniyerin üstündeki aynayı farkediyorum

kaşınmam
mucize.

seni seviyorum

kulübenin kapısını açtım ve yatıyordu orda
yatıyordu orda
aşkım
atleti kirli bir adamın sırtına sarılmış.
sert mert parayı-su-gibi-harcarım Charley'dim (bendeniz)
ve uyandırdım ikisini
bir Tanrı gibi
ve aşkım uyandığında
bağırmaya başladı, "Hank, Hank!" (bu benim diğer adım)
"kurtar beni bu orospu çocuğundan! nefret
ediyorum ondan. sensin sevdiğim!"

söylediğinin tek kelimesine bile inanmayacak
kadar zekiydim elbette ve oturup,
"bir içkiye ihtiyacım var, başım ağrıyor ve bir
içkiye ihtiyacım var." dedim.

böyledir aşkın işleyişi, bilirsiniz, sonra hep beraber
oturup viskiyi içmeye başladık ve
çok memnundum
sonra adam bir beşlik uzattı bana,
"aldığımdan
kalan son para
bu, senden aldığımdan"

benim de
altın kanatlı melek
olduğum söylenemez
beşliği aldım ve onları orda bırakıp
ara sokağı geçtim
Alvarado caddesine çıktım
ve sola sapıp
ilk bara
girdim

bir piknik ki

bana Jane ile yaşadığım 7 yılı
hatırlatır
ayyaşın tekiydi
sevmiştim onu

annem ve babam nefret ederlerdi ondan
ben annemden ve babamdan nefret ediyordum
iyi bir
dörtlü oluşturuyorduk

bir gün tepelerde
pikniğe gittik
hep birlikte
iskambil oynadık ve bira içtik ve
patates salatasıyla sosis yedik

Jane'e insan muamelesi yapıyorlardı
nihayet

herkes güldü
ben gülmedim

daha sonra eve döndüğümüzde
viski içerken,
onlardan hoşlanmıyorum
ama sana insan muamelesi yapmalarından
hoşnutum, dedim.

ahmak herif, dedi,
farkına varmadın mı?

neyin?

bira göbeğime bakıp duruyorlardı,
beni hamile
sandılar.

ha, dedim, harikulade bebeğimize içelim
öyleyse.

harikulade bebeğimize,
dedi.

dipledik içikilerimizi.

şunları alacağız

şu ıstakozlar
şu iki ıstakoz...
evet, şurdaki hergeleler.
şunları alacağız...

nasıl da pembe-kırmızı.

haşlamadan önce
sıcak suya koyarsan
uyur
ve haşlandıklarında hiçbir şey
hissetmezlermiş.

nasıl bilebiliriz ki?

Stalingrad
dışında yanan tanklara
Hitler'in vejetaryenliğine
Andernach'da doğduğum evin
randevuevi olmasına ve
92 yaşında
hala aynı kasabada yaşayan
Heinrich dayımın
romanlarımdan ve öykülerimden hoşlanmamasına
şaşmamalı.

şu iki hergeleyi
alacağız

deniz çiçekleri.

40.000 sinek

geçici bir rüzgârla
savrulup
tekrar buluşuyoruz

çatlak ve ebedi örümceklerden var mı
diye duvarlara ve tavana bak

bir kadın daha girer mi hayatıma
acaba?

şimdi
40.000 sinek yürüyor
ruhumun kollarında
bir milyon dolarlık
bir bebek buldum
eskici dükkanında
şarkısını söyleyerek

ruhumun kolları mı?
sinekler mi?
şarkı söylemek mi?

nedir
bu bok?

şair olmak öyle kolay
adam olmaksa öyle
zor ki.

ölmeme ramak kaldığı gece

ölmeme ramak kaldığı gece
yatakta terliyor
ve cırcır böceklerinin sesini duyuyordum
ve bir kedi dalaşı vardı dışarda
ve ruhumun şiltenin içinden kayıp
yere düştüğünü hissettim
ve tam yere çarpmadan önce fırladım yataktan
yürüyecek gücüm yoktu
ama kalkıp evin içinde gezindim
bütün ışıkları yaktım
sonra yatağa döndüm
ve yine kaydı ruhum şiltenin içinden
ve tam yere çarpmadan önce
sıçradım yine
evin içinde gezinip bütün ışıkları yaktım
sonra yine yatağa döndüm
ve yine kaydı ruhum
ve kalkmış
bütün ışıkları yakıyordum yine

7 yaşında bir kızım vardı ve
ölmemi istemediğinden emindim
yoksa
umursamazdım

ama o gece
bi allahın kulu telefon etmedi
kimse çalmadı kapımı elinde biralarla
sevgilim aramadı
ve cırcır böceklerinin sesini duyuyordum ve
çok sıcaktı
ve günün ilk ışıkları pencereden
içeri sızana kadar
vazgeçmedim
yatıp kalkmaktan
ve sonra yattım
ve ruhum
içimde kaldı nihayet
ve uyudum.
şimdi birileri kapımı ve penceremi
çalıyor sürekli
telefon susmak bilmiyor
aldığım mektupların haddi hesabı yok
aşk ve nefret mektupları.
herşey eskiye döndü.

40 sigara

bugün iki paket sigara içtim ve
dilim yağmursuyuna ulaşmaya çalışan bir
tırtıldan farksız ve
ter damlaları süzülürken
yağlı göbeğimden
Pictures at an Exhibition
çalıyor radyoda.
işe gidemeyecek kadar hastayım bugün
telefon edip
karnımın ağrıdığını söyledim.
ya kıçımın ve ruhumun
ağrısı?
sincaplar yeraltında
çamurdan duvarlarda resimleri seyrediyorlar
makineli tüfekler kurulmuş
pencerelere.
40 sigara.
otla beslenen
dört ayaklı ve
elsiz şey nedir?
politbüro
değil.
eşek
olabilir. bir süre için
bir eşeğin beyninde olmak
ister miydiniz? ödünüz
bokunuza karışır korkudan
on dakikadan fazla dayanamaz
sizi ordan çıkarmaları için
yalvarırdınız

ama
varoluşunuza dair
bu mavimor kasvetli sanıdan
kim çıkaracak
şimdi sizi? ve ödü bokuna
karışan benim.

Marshal Foch üstüne bir tartışma

büyük askerdi Foch, dedi, Marshal Foch;
dinle, dedim, muhabbete limon
sıkıp yüzünü ıslak havluyla tokatlamak
zorunda bırakma beni.

valiye yazacağım, dedi.
vali amcamdır, dedim.

Marshal Foch benim
dedemdi, dedi.

seni uyardım, dedim. ben
bir beyefendiyim.

ben de bir Foch'um, dedi.
sabrımı taşırmıştı. ıslak havluyla
tokatladım yüzünü.

telefona sarıldı.
valilik binası, dedi.

ağzına lastik bulaşık eldivenini
tıkayıp telefonun kablosunu kestim.

çıldırtıcı ötüyordu dışarda cırcır
böcekleri: Foch, Foch, Foch, Foch!
diye ötüyorlardı.

makineli tüfeğimi çıkartıp taradım
şeytanları
ama o kadar çoktular ki
pes ettim.

lastik eldiveni çıkardım ağzından.
teslim oluyorum, dedim, dayanılır gibi değil:
dünyayı değiştiremem.

odadaki sözde hanımefendilerin hepsi
alkışladı.

ayağa kalkıp nazikçe selam verdi
dışarda cırcır böcekleri öterken.

şapkamı giyip
çıktım. hala Fransızların
çılkırıldım olduklarında ısrar
ediyorum,
işte buyrun.

İki sinek

öfkeli hayat parçacıklarıdır
sinekler;
neden bu öfke?
sanki daha fazlasını istiyorlar,
öfkeleri sinek olmalarına
sanki;
benim suçum değil;
onlarla birlikte odamda
oturuyorum
ve sataşıp duruyorlar bana
ıstıraplarında;
bir yerlerde unutulmuş
sahipsiz ruh parçacıkları gibiler;
gazeteyi okumaya çalışıyorum
ama rahat
vermiyorlar;
biri beynime sefil bir gürültü yollayarak
tavana yakın yükseklikte
yarım çember çiziyor;
diğeri, küçük olan,
yakın durup elime takılıyor,
bir şey söylemeden,
yükseliyor, alçalıyor.
sokuluyor; hangi tanrı musallat etti
bu zavallı şeyleri başıma?
imparatorluğun diktatörlüğü altında
ezilen adamlar var bu dünyada,
trajik aşklar var...
ben sineklerden
çekiyorum...

küçük olana elimi sallıyorum,
meydan okuma dürtüsünü güçlendirmekten
başka işe yaramıyor:
daha hızlı dönüyor, daha
yakın, vızıldıyor
hatta,
ve bu yeni dönüşü hisseden
yukardaki de heyecanla
dönüş hızını artırıp
sesli bir pike çekiyor ve
ikisi birlikte elimin etrafında
dönüp arada sırada masa lambasının
ayağına çarpıyorlar ve
içimde erkeksi bir şey bu
kutsalsızlığa
daha fazla tahammül edemiyor
ve gazeteyi rulo yapıp
çakıyorum-
ıska!
bir daha çakıyorum,
anlaşmazlığa düşüp
ayrılıyorlar,
iletişim kopukluğu,
büyüğünü haklıyorum
önce, sırtüstü
düşüp
bacaklarını sallıyor
öfkeli bir orospu gibi,
bir kez daha indiriyorum gazeteyi
ve bir sinek-çirkinliği lekesi
artık;
ufaklık yüksek uçuyor

şimdi, sessiz ve
çabuk,
gözle takip etmek
olanaksız nerdeyse;
elime hiç yaklaşmıyor
artık; ehlileşmiş
ve ulaşılmaz; rahat
bırakıyorum, o da
beni rahat
bırakıyor;
gazete
berbat oldu,
elbette;
birşey oldu,
birşey günümün içine etti,
bazen bir
adam
veya bir kadına ihtiyaç yoktur,
canlı bir şey yeterlidir;
oturup izliyorum
ufaklığı;
havada ve
varoluşta
birlikte örülmüşüz;
ikimiz için de
çok geç.

belki yarın

avurtları çöküktü
Bogart'ı
andırırdı

sigara desen zincirleme

pencerelerden işer
kadınlardan uzak dururdu

evsahipleriyle dalaşırdı

yük trenleriyle yolculuk ederdi

dövüşme fırsatını hiç kaçırmazdı

pansiyon ve sefilhane hikayeleriyle doluydu

kaburgaları sayılırdı

midesi dümdüzdü

çivileri batan ayakkabılarla yürürdü

pencereden dışarıya bakardı

ağızda puro
dudaklar biradan ıslak

sakallı şimdi
Bogart

çok daha yaşlı

ama inanmayın söylenenlere:
Bogie ölmedi
henüz.

elma

sadece bir elma değil bu
bir deneyim
kırmızı yeşil sarı
içinde beyaz çekirdekleri ve
soğuk suyuyla,
ısırıyorum,
tanrım, beyaz bir kapı...

bir ısırık daha
çiğniyorum
gırtlağına elma kabuğu
takılıp boğulan yaşlı bir cadı
geliyor aklıma-
çocukluktan kalma bir masal.

derin bir ısırık alıyor
çiğniyor ve yutuyorum

şelale ve sonsuzluk
duygusu var

elektrikle ümit
karışımı...

ama
elmanın yarısında
hafif bir can sıkıntısı başlıyor

elma bitiyor
çekirdeklerden sakınarak
özüne doğru ilerliyorum

bir cenaze marşı başlıyor Venice'de,
hayatı boyunca acı çekmiş yaşlı bir adam ölmüş

mavi pantolonla çizgili gömlek giymiş
yarı boyundaki bir çocuğun
peşinden gittiği
beyaz elbiseli bir kız penceremin önünden geçerken
erken fırlatıyorum elmayı

hafiften geğiriyor
kirli küllüğe
bakıyorum.

kemancı

açık tribünün üst kısmında
atların dönemeçten
çıkıp atağa kalktıkları
düzlüğün önündeydi.

pembe, kel, altmış
yaşlarında,
ufak tefek bir adam.

keman çalıyordu,
kemanıyla klasik müzik çalıyordu
ve bahisçiler onun farkında
bile değildiler.

ilk koşuyu Borsa Simsarı kazandı
ve o keman çaldı.

3. koşuyu Sammy kazandı
ve o keman çalmayı sürdürdü.

kimse onu engelemeye kalkmadı
kimse ne yaptığını sormadı
kimse alkışlamadı.

5. koşuyu Pawee kazandıktan sonra da
devam etti çalmaya
tribünün kenarından rüzgâra
ve güneşe dökülüyordu
müziği.

6. koşuyu Küheylan aldı
ve o çalıyordu,
Banko Umut iç kulvardan
atağa kalkıp 7. koşuyu
kazandığında
çalmaya devam etti
ve Şanslı Mike 8. koşuyu 4/5 vererek
kazandığında
o hala çalıyordu.

Dumpty'nin Tanrıçası son koşuyu
kazandıktan sonra yılgın ve meteliksiz bahisçiler
arabalarına doğru o uzun ve ağır
yürüyüşlerine başladıklarında
kemancı arkalarından
müziğini göndermeyi sürdürdü
ve ben orda oturup dinledim
ikimiz kalmıştık
bitirdiğinde alkışladım.
kemancı kalktı
bana baktı
bir reverans çekti.
sonra kemanını kutusuna yerleştirdi,
kalktı ve merdivenden indi.

ona on dakika süre tanıdım
sonra kalktım
ve arabama doğru o uzun
ve ağır yürüyüşe koyuldum.
hava kararmaya başlamıştı.

ölü hayvan ruhları

mezbahadan çıktıktan sonra
köşedeki bara
gidip oturur
pencereden güneşin
batışını seyrederdim,
uzun ve kuru otlarla kaplı
bir arsaya bakardı pencere.

iş bittikten sonra çocuklarla
birlikte duş yapmadığım için
ter ve kan
kokardım.
ter kokusu bir süre sonra
azalır
ama kan kokusu
güçlenip dehşetengiz bir hal
alır

bütün o ölü hayvan ruhlarının
benimle birlikte yolculuk
edecekleri otobüse binebilecek gücü
kendimde bulana dek
bira ve sigara içerdim;
otobüse bindiğimde
başlar yavaşça bana doğru döner
kadınlar kalkıp benden
uzaklaşırlardı.

otobüsten indikten sonra
radyomu açacağım, bir
sigara yakacağım
ve kimsenin beni umursamayacağı
odama varmak için bir blok
yürürdüm sadece.

bir tartışma daha

şöminenin ışığında krikrak ve ballı çörek
yerken külotunu koklayan
bir amcası varmış,
Çin lokantasında karşıma oturmuştu
ve içkiler habire geliyordu,
hatun Matisse'den, İran sikkelerinden,
Cambridge'deki el taslarından,
Salerno'da Pound'dan, Madagaskar'da
Plato'dan, Shaupenhauer'ın
ölümünden, birlikte
ve coşkun olduğumuz günlerden
söz etti.

öğleden sonra sarhoş
biliyordum beni fazla tuttuğunu
ve ötekine döndüğümde
öfkeden kudurmuş
çıldırmış
alev alev yanıyordu.

sonra artık bir önemi kalmadığını söyledi
ve içimden, ne demek artık bir
önemi kalmadı? hiçbir şey için söyleyemezken
bizim için nasıl söylersin bunu? gözlerin
nerde, ayakların nerde, başın nerde? birliklerin
ince mavi yürüyüşlerine başladıkları
doğruysa yakında hepimiz
öleceğiz, demek geldi.

kırmızı porche

çok hoş
benden daha kültürlü
bir kadının sürdüğü kırmızı
porche'un içinde olmak.
çok hoş
bana klasik müzik hakkında
bilgi veren bir kadının
sürdüğü kırmızı porche'un
içinde olmak.

çok hoş
buzdolabımı ve mutfağımı
dolduran bir kadının
sürdüğü kırmızı porche'un
içinde olmak;
kiraz, erik, marul, kereviz,
yeşil soğan, kahverengi soğan,
yumurta, çörek, sivri
biber, kahverengi şeker,
İtalyan salata sosu, has
zeytinyağı ve
kırmızı turp.

paşalar gibi
sigaramı tüttürürken
kırmızı porche ile gezdirilmek
hoşuma gidiyor.
talihliyim. hep talihli
oldum,
açlıktan ölmek üzere olduğum
günlerde bile
benim için çalardı
bandolar.
ama kırmızı porche harika,
kadın da
öyle, ve kendimi iyi hissettiğimde
kendimi iyi hissetmeyi
öğrendim.

kırmızı bir porche ile gezdirilmek
kırmızı porche sahibi
olmaktan daha iyi. budalanın
talihi ters dönmez.

hiçbir yerin sokaklarından

bir Pazar öğle sonrası sıcak bira
içerken eski bir şiiri yamamaya
çalışmak son derece saçma
elbette; sigaranın son nefesinde
varolmak yeğdir; insanlar
huzursuz ve bu yetersiz bir
tanımlama olmakla birlikte
Gershin radyoda
kafa şişirip dışarı çıkabilmek için
dua ediyor;
gazeteleri okudum
intiharları özenle not ederek,
son deminde bir doğa şairi gibi
ağacın yeşilini de not ettim
özenle,
ve
bam bum
kıyamet kopuyor dışarda;
yeni veletler, içlerinden kimileri
yerime oturmaya, benim
yaptığımı yapmaya hazırlanıyorlar-
sıcak bira, ölü Gershwin,
karın nahiyesi yağlanmış,
açlık yıllarına inanmayarak,
Atlanta bir Tanrı'nın başı gibi donmuş,
elinde bir elma ile pencerenin önünde,
ama sonunda kandırılıp
ölüme tokatlanırız
aşıkların yeminleri gibi, hiç
kâr bırakmayan bir pazarlığın

kurbanları,
ve radyodaki müzik bitti
ve telefon çalıyor ve kadın,
"Bu gece serbestim," diyor, iyi bir
parça olduğu söylenemez ama
ya bana ne demeli;
bir zamanlar gençlik ateşiyle
hiçbir yerin sokaklarında
at koşturacağımı sanmıştım,
ama hemen vurdular altımdaki atı,
"Sigaran var mı?" diye soruyor
hatun. "Evet," diyorum,
"Sigaram var." "Kibritin?" diye
soruyor. "Roma'yı yakmaya yetecek
kadar." "Viskin?" "Acıların
Mississipi Nehri'ni doldurmaya
yetecek kadar viskim var."
"Sarhoş musun?" "Henüz değil."
gelecek: mükemmel: incir
yaprağı ve küçük bir asa, ve
yamamaya çalıştığım şiire bakıyorum:

öğlen Salinas'lı rençberlerin
üstüne çöktüğünde
arka sokaklar da
kanlı berduşların
üstüne çökecek
derim...

palavra. sayfayı bir, iki, üç kez
yırtıyor, sonra kibrit ve buz
kontrolü yapıyorum,

sıcak ve soğuk,
bazı adamların sohbetleri
yaratıcılıklarından güçlüdür,
bazı adamlar için de
bir kadın
herhangi bir kadındır
park banklarının arasındaki Rodin'leri;
sokağın köşesindeki kuş
fare ve tekerlek bekliyor,
biliyorum seni terk ettiğimi,
buzlar ahmak altını gibi kümeleniyorlar
sürahide
ve Alex Scriabin çalıyorlar
şimdi de
ki biraz daha iyidir
ama beni
kesmez.

yaz hatunları

güller ve yalanlar nasıl ölürse öyle ölecekler
yaz hatunları

bedeli sonsuzluk
olmadığı sürece sevecekler
yaz hatunları

herkese aşık olabilirler
yaz hatunları;
size bile
yaz sürdüğü sürece

ama kış onlara da
gelecek

beyaz kar
dondurucu soğuk
ve azrailin bile
onları almadan önce
yüzünü çevirip
buruşturacağı
çirkinlikte
yüzlerle.

yorgunların mutlu hayatı

balığın şarkısıyla
mükemmel bir uyum içinde
deliliğe beş kala
mutfakta dikiliyor ve
Hemingway'in İspanya'sını
düşlüyorum.
hani derler ya, yapış yapış bir hava,
nefes alamıyorum,
biraz önce sıçtım ve
spor sayfalarını okudum,
buzdolabını açıyor
mor et parçasına bakıyor ve
geri
fırlatıyorum.

merkezi bulmanın yolu
kenarda aramaktan geçer
bu gök gürültüsü
su borusunun titreşimi
sadece.

korkunç yaratıklar yürüyor duvarlarda
ağır ağır; kanser çiçekleri büyüyor
balkonda; beyaz kedimin
bir gözü
çıkarılmış ve hipordomun
yaz tatiline girmesine 7 gün
kaldı.

Kulüp Normandy'deki dansöz
hiç gelmedi
ve Jimmy fahişeyi
getirmedi,
ama Arkansas'tan
bir posta kartı ve
Food King'den bir kıyak çıktı
postamdan: 10 adet bedava
Hawaii tatili,
tek yapmam gereken formu
doldurmakmış.
iyi de, Hawaii'ye gitmek
istemiyorum ki.

göbek düğmesi bakırdan
yüreği fildişi
o pelikan gözlü fahişeyi
istiyorum.

mor et parçasını dolaptan
çıkarıp
tavaya koyuyorum.

derken telefon çalıyor.

dizlerimin üstüne çöküp masanın
altına giriyorum. telefonun
sesi kesilene dek
kalıyorum masanın altında.

sonra kalkıp
radyoyu açıyorum.
Hemingway'in ayyaş olmasına
gel de şaş, İspanya'nın
canı cehenneme,
ben de artık
tahammül edemiyorum.

yapış
yapış.

gezinti

her gece, hemen hemen
her gece,
hava kararmak üzereyken
yaşlı adamla
küçük siyah beyaz köpeğini görüyorum.
karanlık olur bu sokaklar
ve beni birçok kez görmüş olmasına
rağmen
her seferinde ürkek ama
cesur bakar bana-
cesur çünkü küçük ve kırılgan
köpeği yanında.
üstü başı eski,
buruşuk bir kep
pamuklu eldivenler
küt burunlu kocaman ayakkabılar.
hiç konuşmayız.
ben yaşta ama ben kendimi
daha genç hissediyorum.
adamı da köpeğini de dışkılarken
görmedim ama dışkılamak zorunda
olduklarını biliyorum.
o ve köpeği huzur duygusu
veriyorlar bana.
sokak levhaları
bahçeler
sarı pencereler
kaldırımlar
sirenler ve telefonlar kadar
aitler.

park girişleri
park etmiş arabalar
ve ay olduğunda
ay kadar.

güzel durur Fransa'nın tarlaları

olmayan gitarların korkunç
gürültüsünde
asla fazla yükselemem

zürafaların
nefret
gibi koştukları
yerlerde
asla fazla yalnız olamam

selüloit barmenlerin
zehirli kahkahalar sundukları
barlarda
asla fazla sarhoş olamam

intiharların pınarlara aktıkları
dağ eteklerinde
Mona Lisa'dan daha güzel gülerim

elemin yüksek yalnız sarhoş sırıtışı
seni seviyorum.

münzevi

boynunun kalınlığı 35 santimdi
68 yaşındaydı
halter kaldırıyordu
vücudu delikanlı
vücuduydu (neredeyse)

kafasını usturayla traş
ediyordu
ve yarım galonluk testilerden
içiyordu şarabı

kapısının sürgüsü hep
takılıydı
pencerelere tahta
çakmıştı

kapıyı özel bir şekilde
vurmak gerekiyordu
içeri girebilmek için

bakırdan muştaları
bıçakları
sopaları
ve silahları vardı

bir güreşçinin göğsüne
sahipti
gözlüklerini bir kez olsun
kaybetmemişti

hiç küfretmezdi
bela
aramazdı

karısının ölümünden sonra
hiç
evlenmemişti

kedilerden
hamam böceklerinden
farelerden ve
insanlardan
nefret ederdi

gazetelerdeki bulmacaları
çözerdi
haberlerden haberdardı

o 35 santim kalınlığındaki
boyun

68 yaşında biri için görülmeye
değerdi

pencerelere çakılı bütün o
tahtalar

çamaşırlarını ve çoraplarını
kendi yıkardı

dostum Red evine götürdü
beni bir gece
tanıştırmak için

bir süre
sohbet ettik

sonra biz çıktık

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu
Red.

"çoğumuzun korktuğundan daha çok
korkuyor ölümden," dedim

ikisini de görmedim o günden
beri.

Yankee Doodle

gençtim
karın dümdüz
kollar ince
ama güçlü

fabrikaya her sabah
sarhoş gelir
hiç zorlanmadan
herkesten fazla çalışırdım

yaşlı adam,
Sully idi adı
İrlandalı Sully
somunları sayar

ve sabahtan akşama kadar aynı
şarkıyı öttürürdü ıslıkla:

Yankee Doodle came to town
Ridin' on a pony
He stuck a feather in his hat
And called it macaroni...

yıllardır bu şarkıyı ıslıklarmış
dediklerine göre

ben de hemen ona ıslıkla eşlik
etmeye başladım

saatlerce ıslık çalardık birlikte
o somunları sayarken
ben iki metre uzunluğundaki
floresan lambalarını
tabutvari kutularına yerleştirirdim

günler geçip giderken
Sully solmaya ve titremeye başladı
bazı notaları kaçırıyordu

ben hiç sektirmeden çalıyordum ıslığımı

birkaç kere işe gelmedi Sully

sonra bütün bir hafta

derken haber yayıldı
Sully hastanedeydi
ameliyat olacaktı

iki hafta sonra çıkageldi
elinde baston
yanında karısı

herkesin elini sıktı

40 yıllık eleman

onun şerefine emeklilik partisi verdiklerinde
gidemedim
korkunç akşamdan kalmaydım

o gittikten sonra
tuhaftır
gözlerim onu arar oldu,
ve benden hiç nefret etmediğini
fark ettim, sadece ben
ondan nefret
etmiştim.
daha fazla içmeye
daha çok kaytarmaya başladım

sonra beni de kapıya
koydular

ağlanası

terliyorum mutfakta
bir şiir daha haklamaya çalışırken
56 yaşında
kollarımı korku bağlamış
ayak tırnaklarım çok uzun
bacağımın yan tarafında kist

fabrikada farklı olan
acıyı birlikte
hissetmemizdi

büyük sopranoyu görmeye gittim
geçen gece
hala harikulade
hala şuh
hala kişisel yasını tutuyor
ama detone olup durdu
sanatı katletti
sarhoşluğunda

mutfakta terlerken
sanatı katletmek istemiyorum

bir doktor görüp
bacağımdaki kisti aldırmalıyım
ama ödleğin tekiyim
bağırıp bekleme odasında bulunan
bir çocuğu korkutabilirim

düzmek isterdim büyük sopranoyu
saçına ağlamak isterdim

ve Lorca var yolun sonunda
İspanyol mermileri yiyor tozda
büyük soprano şiirlerimi okumadı
ama ikimiz de sanatın nasıl
katledileceğini
içmeyi ve yas tutmayı
biliyoruz

terliyorum mutfakta
formüller kaybolmuş
tanıdığım en iyi şair ölü
diğerleri bana mektup yazıyorlar

büyük sopranoyu düzmek istediğimi
yazıyorum onlara
ama onlar başka şeylerden yazıyorlar
işe yaramaz
sıkıcı
boş şeylerden

bir sineğin radyomun üstüne konuşunu seyrediyorum

o biliyor ne olduğunu
ama söyleyemiyor

soprano öldü.

eroin

loş bir odada üç eroinmanla oturuyorum,
üçü de kadın.
içleri çöp dolu kahverengi
kesekağıtları var
her yerde
saat öğleden sonra bir-buçuk.
hiçbiri çalışmıyor.
devletten aldıkları yardımla
yaşıyorlar.

erkek bir sonraki şırınga için
kullanılabilen bir nesne.

saat öğleden sonra bir-buçuk
ve küçük bitkiler büyüyor dışarda.
çocukları hâlâ okuldalar.
kadınlar sigara içip
benim satın aldığım birayla
tekilayı götürüyorlar.

oturuyorum onlarla.
kendi şırıngamı bekleyerek:
şiir bağımlısıyım.

tahtadan bir kafese sokup sokaklarda
gezdirdiler Ezra'yı.
Blake Tanrı'dan emindi.
Villon soyguncuydu.
Lorca çük emerdi.
T.S Elliot veznedarlık yaptı.

kuğudurlar şairlerin çoğu,
balıkçıl kuşlarıdırlar.

öğleden sonra bir-buçukta
üç eroinmanla oturuyorum.

duman yukarı doğru işiyor.

bekliyorum.

ölüm hiçliğin azmanı.

kadınlardan biri sarı gömleğimi
sevdiğini söylüyor.

sade şiddetten yanayım ben.

bu
birazı.

Afrika, Paris, Yunanistan

iki kadın tanıyorum
ortak yanları çok

yaşıt sayılırlar
ikisi de
kültürlü insanlar

ikisiyle de yattım
bir zamanlar
ama o mazide
kaldı

şimdi dostuz

Afrika'da
Paris'de
Yunanistan'da bulunmuşlar

orda burda

bazı ünlü adamları düzmüşler

biri burdan
birkaç kilometre uzakta
bir milyonerle
yaşıyor
onunla kahvaltıya ve
akşam yemeklerine çıkıyor
balıklarını kedilerini ve
köpeğini besliyor

sarhoş olunca da bana
telefon ediyor
diğerinin durumu daha zor
Venedik'te (Calif.),
küçük bir dairede tek başına yaşıyor
bongo seslerini dinleyerek

ünlü adamlar
genç kadınları yeğliyorlar anlaşılan

genç bir kadından kurtulmak
daha kolaydır: gidecek
yerleri daha
çoktur

bir zamanlar harikulade olan
kadınlar için zordur
yaşlanmak

erkeklerini ellerinde tutmak için
daha zeki olmak
yatakta ve yatak dışında
daha çok şey yapmak
zorundadırlar

bu tanıdığım iki kadın
yatakta ve
yatak dışında
çok iyidirler

ve zekidirler
beni görmeye geldiklerinde

birkaç saatten fazla kalamayacaklarını
bilecek kadar

çok benzerler
birbirlerine

ve biliyorum ki
bu şiiri okurlarsa
Rimbaud'yu ya da Rilke'yi
ya da Keats'i anladıkları
gibi anlayacaklardır

bu arada Fairfax bölgesinden
genç bir sarışınla tanıştım

o duvarlardaki
resimlerime bakarken
ben onun tabanlarını
ovuyorum.

katil gülümser

eski sevgililerim hala arıyorlar
kimi geçen yıldan
kimi önceki
kimi de daha önceki yıllardan.
iyi bir şeydir yürümeyen
ilişkileri bitirmek
başarısız olduğun insandan
nefret etmemek
hatta unutmamak da
iyidir.

ve bana başka biriyle şanslarının yaver gittiğini
ve mutlu olduklarını söylediklerinde
hoşuma gidiyor.

beni atlattıktan sonra
bütün mutlulukları hak ediyorlar.
hayat çok daha güzel görünüyor onlara
benden sonra.

onlara
kıyaslama imkanı
yeni ufuklar
yeni kamışlar
huzur
ve bensiz bir
gelecek verdim.

telefonu her kapatışımda
adalet yerini buldu, diye hissederim.

severdim onu

severdim D.H. Lawrence'ı
nasıl da hiddetlenir
harikulade enerjik cümlelerle
nasıl da ısırır, nasıl da paralardı.
sözü parlak ve kıvrak
oturtmayı bilirdi.
buram buram kan,
cinayet ve kurban kokar,
sadece iri Alman karısıyla
yatağa girdiğinde izin
verirdi şefkate.
severdim D.H.Lawrence'ı-
kapı komşusundan söz eder gibi
söz etmeyi bilirdi İsa'dan
ve Avustralya'lı taksi şoförlerini
öyle iyi betimlerdi ki
nefret ederdiniz onlardan.
severdim D.H. Lawrence'ı
ama onunla
küçük sıcak çay bardağını
kaldırırken
solucan deliklerini andıran
gözleriyle bana baktığı
bir bistroda karşılaşmadığıma
memnunum.

sıcak ay

üç kadın ziyaretime gelecek
Temmuz'da, belki de
daha fazla
kanımı emmek
istiyorlar

yeterince
temiz havlum var mı?

kendimi iyi hissetmediğimi
söyledim onlara
(beklemiyordum memeleri
şişmiş bütün o
anneleri)

aşk eksikliği hissettiğimde
aşk aşk diye haykıran
o sarhoş mektubunu yazmakta
ya da sarhoş telefonu
etmekte pek ustayım,
anlıyor musunuz?

gidip
havlu
çarşaf
Alka-Seltzer
bulaşık bezi
süpürge sapı
süpürge
kılıç
bıçak
bomba
özlemin vazelin çiçekleri
ve De Sade'ın
bütün kitaplarını
satın alacağım.

borsada düşüş

onları ilk tanıdığınızda
öyle anlayışlı
bakarlar ki; kahkahalar
kum pireleri misali. sonra, Tanrım,
zaman geçer ve tavan akmaya
başlar. TALEPLER
gelir.
olduğun ya da olabileceğin
herşeye aykırıdır
talepler.
tuhaftır ama yazdığın
hiçbir kitabı okumamışdır,
tekini bile. ya da
oku:nuşsa seni KURTARMAYA
soyunur. yani diğerleri
gibi olmanı ister. bu arada
iliğini sömürüp milyonlarca ağlarla
bağlamışdır seni ve duygusal
biri olarak iyi zamanları ya da
sana iyiymiş gibi gelen zamanları
hatırlamadan edemezsin.

kendini bir başına
yatak odanda
göbeğini sıvazlar ve
aman Tanrım, olamaz, yine mi,
derken bulursun.

oysa bilmeliydik.
belki de pamuk helvası bir talihti
istediğimiz. inandık belki de.
ne saçmalık. köpekler
nasıl inanırsa öyle
inandık.

gururlu
ince
ölüyorlar

pansiyonlarda ve süpermarketlerde
yaşlı insanlar görüyorum ve inceler
ve gururlular ve ölüyorlar,
açlıktan ölüyorlar ve gıkları
çıkmıyor. çok önceden, başka yalanlarla
birlikte suskunluğun kahramanlık
olduğunu öğretmişler onlara. şimdi,
bir ömür boyu çalıştıktan sonra
enflasyon kurbanı olmuşlar. etraflarına
bakınır, bir üzüm çalıp ağızlarına
atarlar. küçük bir alışveriş
yaparlar sonunda, bir günlük.
onlara öğretilen bir başka yalan:
çalmayacaksın.
çalmaktansa ölmeyi yeğlerler
(bir üzüm onları kurtarmaya yetmez)
ve küçücük odalarda
açlıktan ölürler küçük ilanları
okurken
hiç ses çıkarmadan ölürler,
uzun sarı saçlı delikanlılar tuttukları
gibi cesetleri yükler ve
gazlarlar, güzel gözlü,
Vegas, am ve zafer düşleriyle dolu
delikanlılar.
böyledir bu iş: herkesin ağzına bir
parmak bal çalınır
sonra gelsin bıçak.

başarı

anam ağladı bugün
14 yıllık külüstür arabamı
çalıştırabilmek için
karbüratörün kapağını söküp
gaz pedalını aşağıda tutabilmek için
bir 2'ye 4 sıkıştırmak zorunda
kaldım.

çalıştırdım sonunda -45 dakikamı aldı-
4 mektup postaladım
soğuk bir bira içtim
eve döndüm
Ives dinlerken
kocaman beyaz göbeğimi
vantilatöre dayayıp
imparatorluk düşleri
kurdum.

karanlığı kucakla

tanrı karmaşadır
deliliktir tanrı

sürekli huzurlu olmak
sürekli yaşamaktır ölümü.

acı öldürebilir
ya da
hayata tahammül gücü verir
ama huzur hep korkunçtur
en kötü şeydir huzur
yürümek
konuşmak
gülümsemek,
varmış gibi yapmak.

kaldırımları,
orospuları,
ihaneti,
elmadaki kurtu,
demir parmaklıkları, hapishaneleri,
aşıkların intiharlarını
unutma.

burda, Amerika'da
bir başkana ve kardeşine suikast düzenledik,
bir diğeri ayrılmak zorunda kaldı.

siyasete inananlar
tanrıya inananlardan farksızdırlar:
kırık kamışlarla rüzgâr
emiyorlar.

tanrı yok
siyaset yok
huzur yok
aşk yok
denetim yok
plan yok

tanrıdan uzak durun
ve huzursuz olun

kayın.

transistorlu Marty

sekseninde nerdeyse ve geçen gün
onu ziyarete
gitmişler. kucağında bir çuval beziyle
oturuyormuş koltuğunda
ve içeri girdiklerinde ilk söylediği
"Kamışımı ellemeyin!" olmuş.

bir galonluk zinfandel testisi
varmış buzdolabında, 5 günlük
tekila deliliğinden sonra
kendine gelmeye çalışıyormuş.

600 dolarlık yeni bir piyano duruyormuş
odanın ortasında,
oğluna almış.

sürekli arayıp benim gelmemi istiyor
ama gittiğimde öyle sıkıcı ki.
söylediğim herşeye kafa
sallıyor sonra da
uyuya kalıyor.

transistorlu Marty.
ben yokken
herşeyi yapıyor:
sofayı ateşe veriyor
göbeğine işiyor
Ulusal Marşı söylüyor.
telekızlar çağırıp
üstlerine soda püskürtüyor, telefonun
kablosunu çekip kopartıyor

ama çekmeden önce
Paris'i
Madrid'i
Tokyo'yu
arıyor

gümüş koltuk değneğiyle
köpekleri
kedileri
ve insanları
dövüyor

matadorluk
boksörlük
pezevenklik yaptığı
Ernie ve Picasso'nun
dostu olduğu günlerden söz ediyor

ama ben ne zaman ziyaretine gitsem
gri saçları
suskun ve kartalı andıran
aptal yüzüne dökülürken
uyuya kalıyor

oğlu konuşmaya başlıyor ve
ben topukluyorum.

imece

hatun iyi niyetli,
piyanonu çal, diyor
iyi değil senin için
yazmamak.

adada biraz gezinecek
veya tekne turuna
çıkacak.
yanına çağdaş bir roman
ve okuma gözlüğünü
aldı sanıyorum.

ben onun eletrikli daktilosuyla
pencerede oturmuş
genç kızlara ilişik
genç kız kıçları seyrediyorum.

nihai çürüme.

20 yayımlanmış kitabım ve
6 kutu biram var.

turistler sıçrayıp duruyorlar suda
turistler konuşuyor yürüyor
fotoğraf çekiyor
soğuk meşrubat içiyorlar.

iyi değil benim için
yazmamak.
hatun tekne gezisinde şimdi
ve dalgalara bakarak
düşünüyor-
"saat iki buçuk. yazıyordur
herhalde, iyi değil onun
için yazmamak. çok fazla bira
içmez umarım. Robert'dan çok daha
iyi sevişiyor ve deniz
harikulade."

başkalaşım

kız arkadaşım gelip
benim için bir yatak inşa etti
yerleri cilaladı
elektrikli süpürgeyle toz aldı
banyoyu temizledi
yerleri sildi
saçımı ve tırnaklarımı
kesti

sonra
aynı günde
tesisatçı gelip mutfak musluğuyla
sifonu
gazcı kombiyi
telefoncu da telefonu
tamir etti.
şimdi bu mükemmeliyetin ortasında oturuyorum.
çıt çıkmıyor.
üç kız arkadaşımla da bozuştum.

karmaşanın ortasında daha iyi hissediyordum
kendimi.
birkaç ayımı alacak normale
dönmem:
muhabbet edecek bir hamam böceği bile bulamıyorum.

ritmimi kaybettim.
uyuyamıyorum
yiyemiyorum.

pasaklılığımı
çaldılar.

deniz kızı

bir şey almak için banyoya girmem gerekti
kapıyı çaldım
ve sen küvetteydin
yüzünü ve saçını yıkamıştın
ve gövdeni gördüm
göğüslerin hariç
5 yaşında, 8 yaşında bir kız çocuğundan
farkın yoktu.
öyle neşeli, öyle tatlıydın ki suda
Linda Lee.
sadece o anın değil
o ana dek geçen anların da
özüydün
fildişinin içinde yavaşça yıkanıyordun
ve benim sana söyleyecek
tek sözüm yoktu.

banyodan istediğimi aldım
bir şey
ve çıktım.

sanat

ruh
solarken
ortaya
biçim
çıkar.

sandviç

bir sandviç almak için sokağın
köşesine yürüdüm
ve herifin teki
Cinsel Eğitim Enstitüsü'nün parkından
öyle bir çıktı ki bisikletiyle
parmaklarımı ezmesine
ramak kaldı:
siyah pis bir sakalı vardı
gözleri bir Rus piyanistinin
gözleriydi
nefesiyse Batı Kansas'lı bir orospunun
nefesinden beterdi;
payetli ceket giyen bir hıyar
tarafından nerdeyse öldürülmek
çok sıktı canımı;
yukarı baktım ve kapılarının
önündeki koltuklara
oturmuş
Greta Garbo filmleri düşleyen
kızları gördüm;
gazete kutusuna yarım dolar attım
ve en son seks gazetesini aldım;
sonra sandviççiye girdim
bir sandviç ve büyük
kahve söyledim.
etrafımda oturmuş nasıl
kilo verileceğinden söz ediyorlardı.
bir porsiyon patates kızartması
istedim. seks gazetesindeki kızlar
seks gazetesindeki kızlar nasıl görünürse

öyle görünüyorlardı.
yalnızlık çekmememi söylüyorlardı
bana, onlar giderirdi
yalnızlığımı:
onları zincirle ya da kırbaçla dövebilir
ya da onlar beni zincirle ya da kırbaçla
dövebilirlerdi, tercih benimdi.
sandviçi bitirdim, hesabı ödedim,
bahşiş bıraktım, seks gazetesini de iskemlenin
üstünde bıraktım.
sonra kemerimin üstünden sarkan
göbeğimle Western Bulvarı'nı
geri yürüdüm.

59 sent kilosu

sıradan mekanlarda gezinip
insanların tadına bakmayı severim-
uzaktan.
fazla yakın istemem onları,
o zaman sürtüşme
başlar.
ama süpermmarketlerde
çamaşırhanelerde
kafelerde
köşe başlarında
otobüs duraklarında
eczanelerde
vücutlarına
yüzlerine
ve kıyafetlerine bakabilirim-
yürüyüşlerini
ya da duruşlarını
ya da yaptıklarını
seyrederim.
röntgen cihazından farkım yok,
böyle seviyorum onları:
uzaktan.
onlarla ilgili en güzel şeyleri
hayal ederim.
cesur ve deli hayal ederim onları
harikulade hayal ederim.

severim sıradan mekanlarda gezinmeyi.
birlikte hayata hapsolmuşluğumuz
ve tuhaflığımızla
hepimiz için hüzünlenir ya da
mutlu olurum.
çorap, havuç, ciklet
dergi
doğum kontrol
şekerleme
saç spreyi
ve tuvalet kağıdı satın
alırkenki ciddiyetimizden ve
sıkıcılığımızdan daha gülünesi
bir şey yoktur.

devasa bir kamp ateşi yakıp
dayanıklılığımızdan
ötürü birbirimizi kutlamalıyız.

uzun kuyruklarda dikiliriz
ortalıkta geziniriz
bekleriz

severim sıradan mekanlarda gezinmeyi,
insanlar bana kendilerini anlatır
ben de onlara kendimi

öğleden sonra üç buçukta bir kadın
kantara bütün ciddiyetiyle
bakarak mor üzüm tartıyor,
basit yeşil bir elbise var üstünde
beyaz çiçek desenli,
üzümleri alıp
dikkatle beyaz bir kesekağıdına
koyuyor

bu yeterince aydınlatıcı

generaller ve doktorlar bizi öldürebilirler
ama biz
kazandık.

cennetin pençeleri

tahtadan kelebek
karbonat tebessüm
talaş sineği-
göbeğimi seviyorum
ve içki satan adam bana
"Bay Schlitz," diyor
hipodromdaki gişeciler
"ŞAİR BİLİR!" diye bağırıyorlar
kuponlarımı paraya tahvil
ettiğimde.
hatunlar
yatakta ve yatak dışında
beni sevdiklerini söylüyorlar
ben ıslak beyaz ayaklarla
dolaşırken.

sarhoş gözlü albatros
Temel Reis'in boklu şortu
Paris'in tahtakuruları,
barikatları yıktım
ve otomobili
akşamdan kalmalığı ve
gözyaşlarını
ezberledim
ama trafikte arabaların
bir kediyi ezip geçmelerini seyreden
okul çocuğu gibi biliyorum
son hükmü.

kafatasımın kubbesinde
bir buçuk santimlik bir çatlak
var.
dişlerimin çoğu
önde. süpermarketlerde birden
başım döner,
viski içtiğimde kan
kusarım ve hiç
uğruna hayatımdan
çıkan,
kaybolan,
iyi kadınları düşününce
elem hissedecek denli
hüzünlenirim:
Pasadena yolculukları,
çocuk piknikleri,
lavabo borusundan kayıp
giden dişmacunu
kapakları.

sübyanlar kadınlığa
geçer ve
makineliler
gözkapaklarından daha ince
bir duvarın arkasına
sinmiş bendenize doğrultulmuşken

içmekten,
atlara ve
şiire
oynamaktan başka çare yok.

yapılan bütün hatalardan
başka
savunma yok.

bu arada
duş yapıyor
telefona cevap veriyor
yumurta haşlıyor
devinimi ve artıkları inceliyor
ve kendimi
yanımdaki kadar
mutlu hissediyorum
güneşin altında yürürken.

tahtaya yaslanırken

hipodromun barında 4-5 adamla
birlikteyim

tezgahın arkasında
ayna var.

hipodromun barındaki
4-5 adamın

yansımaları müşfik
değil

hipodromun barında
bir sürü şişe var.

farklı içkiler
ısmarlıyoruz.

tezgahın arkasında
ayna var.

yansımalar müşfik
değil.

"bahisçilikten para kazanmak için
zeka değil, para ve cesaret
gerek."

yansımalarımız müşfik
değil.

dışarda bulutlar var.
güneş var.
atlar ısınıyor dışarda.

barın tezgahına yaslanmış
duruyoruz.

"kırk yıldır oynarım atlara
hala çözemedim."

"kırk yıl daha oynasan yine
çözemezsin."

barmen bizden
hoşlanmıyor.
koşuya beş dakika kaldığını
bildiren zil çalıyor.

içkilerimizi dipleyip
bahislerimizi oynamak üzere
çıkıyoruz.

yansımalarımız biraz daha iyi
çıkarken:
yüzlerimiz
görünmüyor.

hipodromdan 4-5 kişi.

ne boktan iş. kimse
kazanmıyor. Sezar'a
sorun.

zampara hazırlanıyor

hiç fena sayılmazdı
18, 19 yaşlarında
denizci
ne zaman koridordan bir kadın gelse
sanki kadını görmemi engellemek için
ayağa kalkıyor
kadın da ona gülümsüyordu

ama ben gülümsemiyordum
ona

sürekli trenin penceresinde
kendine bakıyor
ayağa kalkıp ceketini çıkarıyor
sonra tekrar
giyiyordu

kemerinin tokasını parlatmaktan
büyük zevk duyuyordu

ve boynu kırmızıydı ve
yüzü kırmızıydı ve gözleri
güzel bir mavi

ama haz etmemiştim
ondan
ve ne zaman tuvalete gitsem
ya kabinlerden birindeydi
ya da aynanın karşısında
saçını tarıyor veya

sakal traşı oluyordu
ve sürekli koridorlarda
geziniyor
ya da su içiyordu
su içerken adem elmasının
aşağı yukarı oynayışını
seyrediyordum

gözüme batıp
duruyordu

ama hiç konuşmadık
ve diğer trenleri
diğer otobüsleri
diğer savaşları hatırladım

Pasadena'da indi
bir kadından daha kendini beğenmiş
gururlu ve
ölü
Pasadena'da indi.

yolculuğun kalan kısmı-
on- on iki kilometre-
mükemmeldi.

bıçakcı

bıçakladın beni, dedi, Mavi Kartal yayınevine
beni yayımlamamalarını söyledin.
allah aşkına, Manny dedim, düş yakamdan.

bu şairler çok hassas oluyorlar
hassasiyetleri yeteneklerini aşıyor,
onlarla ne yapacağımı bilemiyorum.

daha bu akşam telefon çaldı ve arayan
Bagatelli'ydi ve Bagatelli,
Clarsten'in aradığını ve ona
antolojiyi postalamadığımız için
canının çok sıkkın olduğunu ayrıca
benim kuyusunu kazmaya çalıştığımı
düşündüğünü söylediğini söyledi,
çok öfkeliymiş. Bagatelli
öyle dedi.

biliyor musunuz, kendimi gerçekten
edebi bir güç gibi hissetmeye başlıyorum
koltuğuma yaslanıp sigaramı sarıyor
duvarları seyrediyorum
ve şairlerin kariyerlerini canlandırmak
ya da öldürmekle payelendiriliyorum.
en azından öldürmekle.

size bir şey söyliyeyim mi, bu çocuklar
benim yardımıma gerek kalmaksızın
ölüyorlar. güneş bulutların arkasında
kaldı. benim bu işlerde parmağım yok.
Prince Albert tüttürüyor, Schlitz
içiyor ve fırsat buldukça
çiftleşiyorum. masumiyetime
inanırım, sizinkine de
inanmak isterim.

ayyaş davalarına bakan yargıç

ayyaş davalarına bakan yargıç
bütün yargıçlar gibi
geç geldi ve
gençti
besiliydi
eğitimliydi
şımartılmıştı ve iyi
aile çocuğuydu.

biz ayyaşlar sigaralarımızı söndürüp
merhametine sığındık.

kefalet ödeyemeyenlerin davalarına
önce bakılır, "suçumu kabul
ediyorum," derler, hepsi "suçumu
kabul ediyorum" der.
"7 gün." "14 gün." "14 gün sonra
yarı açığa sevk ." "4 gün." "7 gün."
"14 gün."

"içerde insanın anasını ağlatıyorlar,
yargıç."

"sıradaki."

"beni eşek sudan gelene dek
dövdüler, yargıç."

"sıradaki, lütfen"

"7 gün." "14 gün sonra
yarı açığa sevk."

ayyaşların davalarına bakan yargıç
genç ve
fazla besili. fazla öğün
yemiş. şişman.

kefalet ödeyebilen ayyaşların
davalarına gelir sıra. uzun
kuyruklar oluştururuz ve
yargıç süratle bakar
davalarımıza. "2 gün ya da 40 dolar." "2 gün
ya da 40 dolar. "2 gün ya da
40 dolar." "2 gün ya da 40 dolar."

35, 40 kişi
kadarız.

adliye San Fernando yolu
üstündeki hurdalıkların arasında.

kefalet memuruna gittiğimizde
bize, "kefalet geçerli,"
diyor.

"ne?"

"kefalet geçerli."

kefalet 50 dolar. 10 doları
mahkemenin.

dışarı çıkıp külüstür
arabalarımıza biniyoruz.
arabaların çoğu hurdalıktaki
arabalardan daha berbat
görünüyorlar. kimimizin arabası
yok. çoğumuz Meksika'lı ve
yoksul beyazlarız. karşıda
tren yükleme istasyonu var. güneş
tepemizde.

yargıcın
cildi
pürüssüz
ve hassas. yargıcın
gerdanı
var.

arabalarımıza yürüyüp
adliyeden uzaklaşıyoruz.

adalet.

İÇİNDEKİLER

matkap, 7
2347 Duane, 9
taşaklı radyo, 11
söyleşiler, 13
itfaiye, 16
tehlikeli dostlar, 24
hiçbir şey yenilgi kadar etkili değildir, 27
sekiz oda, 28
at ve yumruk, 30
ne tuhaf, 32
farklı türden yakınlaşmalar, 34
24-12-78, 36
ideal, 38
küçük bir atom bombası, 40
yumurta, 42
aşığım, 44
5 Dolar, 46
sokak panosunda seçim adayının yüzü, 49
mavi ay, aah mavii ayyy..., 50
gömün beni, 51
seni seviyorum, 53
bir piknik ki, 55
şunları alacağız, 57
40.000 sinek, 58
ölmeme ramak kaldığı gece, 59
40 sigara, 61
Marshal Foch üstüne bir tartışma, 63
iki sinek, 65
belki yarın, 68
elma, 70
kemancı, 72

ölü hayvan ruhları, 74
bir tartışma daha, 76
kırmızı porche, 77
hiçbir yerin sokaklarından, 79
yaz hatunları, 82
yorgunların mutlu hayatı, 83
gezinti, 86
güzel durur Fransa'nın tarlaları, 88
münzevi, 89
Yankee Doodle, 92
ağlanası, 95
eroin, 97
Afrika, Paris, Yunanistan, 99
katil gülümser, 102
severdim onu, 104
sıcak ay, 105
borsada düşüş, 107
gururlu ince ölüyorlar, 109
başarı, 110
karanlığı kucakla, 111
transistorlu Marty, 113
imece, 116
başkalaşım, 118
deniz kızı, 120
sandviç, 122
59 sent kilosu, 124
cennetin pençeleri, 127
tahtaya yaslanırken, 130
zampara hazırlanıyor, 132
bıçakcı, 134
ayyaş davalarına bakan yargıç, 136

CHARLES BUKOWSKI; Çılgın Bir Yaşamın Kollarında Tutsak HOWARD SOUNES

Bir zamanların berduşu, uzun süre alkolik gezen, Postane, Factotum, ve Kadınlar gibi artık klasikleşmiş romanların yazarı, Charles Bukowski bilinmezliklerle dolu bir geçmişten gelip dünyaca ünlü bir yazar oldu. Sefil hayatlar sürenleri anlattığı yarı otobiyografik kitaplarının, kült bir ad haline gelmesinde ve hayatını konu alan Hollywood yapımı Barfly adlı filmin çekilmesinde önemli bir payı var.

Yıllarını adadığı ve sonuçta ortaya Bukowski'nin bu kadar kapsamlı ilk biyografisinin çıktığı bu çalışmasında Howard Sounes ünlü yazarın neredeyse bütün akrabaları, arkadaşları ve sevgilileriyle görüşmüş, ayrıca daha önce kimsenin yapamadığını yapıp özel mektuplarına ve yayınlanmamış yazılarına ulaşmayı başarmış ve bu sayede Amerikan edebiyatının Pis Moruğu'nun şaşırtıcı ama gerçek yaşam öyküsünü kaleme almış.

Daha önce hiçbir yerde yayınlanmamış fotoğrafların da yer aldığı "Charles Bukowski: Çılgın Bir Yaşamın Kollarında Tutsak", Norman Mailer, Allen Ginsberg, Sean Penn, Mickey Rourke, Lawrence Ferlingheti, R. Crumb ve Harry Dean Stanton gibi dostlarının katkılarını içeriyor.

(Charles Bukowski; Çılgın Bir Yaşamın Kollarında, Howard Sounes Çeviri; Zeynep Akkuş, 296 sayfa)

PANSİYON MANZUMELERİ
CHARLES BUKOWSKI

Pansiyon Manzumeleri, Charles Bukowski'nin ilk dönem şiirlerinden kendisi tarafından yapılmış bir seçki. Pansiyon Manzumeleri'nde yer alan şiirlerin çoğunluğu, çok az tanınan ya da underground dergilerde yayınlanmış ve daha önce kitaplaştırılmamış.

Yazmaya başladığı ilk yıllarda, beş parasız, sefalet içinde, daktilosu ve bira şişesiyle yetinerek, berbat pansiyon odalarında kalarak durmadan yazmış Bukowski. Bu şiirlerini ilk yazılmış halleriyle, gözden geçirmeden, düzeltmeden dergilere göndermiş. Hayat, ölüm, alkol, at yarışları, yazmak, kadınlar, erkekler, şairler ve arka sokaklar hakkında tanıdık üslubuyla yazmış. Çarpıcı, duygusal, öfkeli ve ironik bu şiirleri yıllar sonra Pansiyon Manzumeleri adıyla bir araya getirmiş.

Bukowski, şiirleri hakkında şöyle diyor; "İlk şiirler şu anda bulunduğum noktadan daha lirikler. Bu şiirleri beğeniyorum ancak "Bukowski'nin ilk şiirleri çok daha iyiydi," iddiasında bulunanlara katılmıyorum. Kimileri bu iddiaları eleştiri yazılarında dile getirdiler, kimileri de dedikodu sohbetlerinde.

Şimdi okuyucu kendi kararını ilk elden verebilir.

Bugünkü şiirimde konuya daha doğrudan yönelip özüne iniyorum ve sonra da çıkıyorum. Önceki ve bugünkü tarzlarımın birbirinden daha üstün ya da başarısız olduğuna inanmıyorum. Farklılar, hepsi bu."

Önsözde yazdığı gibi; "Öyle ya da böyle, o acayip ve çılgın dönemin, o uzak saatlerin şiirlerinin bir çoğu işte burada. Sigara dumanıyla buğulanmış odada altmışsekiz bir vaziyette şansımızı denedik. Umarım işinize yarar, yaramazsa da, eh o zaman, ###."

(Pansiyon Manzumeleri, Charles Bukowski, Çeviri; Ümit Tosun, 216 sayfa)

TOZA SOR
JOHN FANTE

John Fante, Türkiye'de olduğu kadar dünyada da geç keşfedilmiş, tanınmış bir yazar. Bu tekrar tanınmasında, yeniden keşfinde de kuşkusuz Charles Bukowski'nin büyük katkısı olmuş.

John Fante, 1909 Colorado doğumlu. Üniversite öğrenimini tamamladıktan sonra 1929'da yazmaya başlamış. 1932'de ilk kısa öyküsü The American Mercury'de yayınlanmış. Daha sonra The Atlantic Montly, Esquire, Harper's Bazaar gibi dergilerde öyküleri yayınlanmış. İlk romanı Wait Until Spring, Bandini 1938'de yayınlanmış. 1940'da da öyküleri Dago Red adıyla basılmış.

Kitaplarının yayınlanmasından sonra sinemacılar tarafından keşfedilen John Fante bir çok senaryoya da imza atmış. Full of Life, Something for a Lonely Man, Walk on the Wild Side filme çekilen senaryolarından bazıları.

1955'de şeker hastalığına yakalanan John Fante, 1978'de hastalığın etkisiyle kör olmuş ama eşi Joyce'un yardımıyla yazarlığa devam etmiş. Eşi Joyce dikte ederek yazdığı Dreams From Bunker Hill (1982) adlı romanı yayınlanmış.

Fante 74 yaşındayken, 8 Mayıs 1983'de hayata gözlerini kapamış.

Charles Bukowski gençlik yıllarında kütüphanede tesadüfen kitaplarını keşfettiği Fante'yi hiç unutmamış. Tanınmış bir yazar olunca, Fante'yi keşfinden 39 yıl sonra, 80'li yıllarda, kitaplarını basan yayınevine önermiş. Fante hayattayken kitaplarının yeniden basıldığını görmüş. Şimdi Fante'nin tüm eserlerini kitapçılarda bulmak mümkün.Charles Bukowski, "Fante benim tanrı'mdı" diyor Toza Sor'un önsözünde. John Fante gerçekten de iyi bir yazar. Kendi yaşamından yola çıkarak yazıyor eserlerini. Toza Sor'da yazarlık yaşamının, gençliğinin ilk yıllarını anlattığı dörtlemesinin en tanınmış romanı.Toza Sor'u okuduğunuzda gerçekçi anlatımı sizleri de etkileyecek ve Bukowski'ye hak vereceksiniz.

(Toza Sor, John Fante, Çeviri; Avi Pardo, 160 sayfa)

şiirler silahşörler gibi etrafımı
sarmış, pencerelerime mermi delikleri açıyor,
tuvalet kağıdımı çiğniyor,
at yarışı sonuçlarını okuyor,
telefonumu fişten
çekiyorlar.

ne işsin sen, moruk? diye
soruyorlar
silahşör şiirler;
silahına davranmak
ister misin?

Çeviren: Avi Pardo

IBSN 975-8441-35-3

6 500 TL